

Sygn. akt I ACz 1849/16

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek (spr.)

Sędziowie: SSA Józef Wąsik

SSA Jerzy Bess

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko A. B. (1)

o rozwód

na skutek zażalenia pozwanego A. B. (1)

na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 21 stycznia 2016 roku, sygn. akt I C 1496/15

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie I, nadając mu brzmienie: „udzielić zabezpieczenia roszczenia o alimenty na czas trwania procesu poprzez zobowiązanie pozwanego A. B. (1) do przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb małoletnich dzieci poprzezłożenie kwot po 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) miesięcznie na rzecz małoletniej A. B. (2), ur. (...) oraz kwot po 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) miesięcznie na rzecz małoletniej G. B., ur. (...) – łącznie 700 zł (siedemset złotych 00/100) tytułem alimentów, płatnych do rąk matki S. B. do dziesiątego dnia każdego następującego po sobie miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności – począwszy od stycznia 2016 r. ”;

II. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.

SSA Józef Wąsik SSA Wojciech Kościółek SSA Jerzy Bess

Sygn. akt I ACz 1849/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Nowym Sączu udzielił powódce S. B. zabezpieczenia na czas trwania procesu poprzez zobowiązanie pozwanego A. B. (1) do przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb małoletnich dzieci poprzezłożenie kwot po 400 zł miesięcznie na rzecz małoletniej A. B. (2), ur. (...), kwot po 400 zł miesięcznie na rzecz małoletniej G. B., ur. (...) – łącznie 800 zł tytułem alimentów, płatnych do rąk matki S. B. do dziesiątego dnia każdego następującego po sobie miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności – począwszy od stycznia 2016 r., a w pozostałym zakresie w punkcie II postanowienia oddalił wniosek.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że powódka wniosła o udzielenie zabezpieczenia poprzez zobowiązanie pozwanego do lożenia na rzecz małoletnich dzieci: A. B. (2) i G. B. kwot po 500 zł. miesięcznie tytułem alimentów – łącznie w kwocie 1.000zł. płatnych do rąk powódki do dnia dziesiątego każdego następującego po sobie miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności. Podała, że wraz z dziećmi wynajmuje mieszkanie w G., za które ponosi opłaty w wysokości ok. 1.100 zł wraz z mediami. Z tytułu utrzymania dzieci powódka ponosi następujące wydatki: wyżywienie - 350 zł, w tym obiady w szkole - 75 zł, odzież - ok. 150zł, kosmetyki i środki czystości - ok. 100 zł, wydatki szkolne - ok. 80 zł, leki i witaminy - ok. 100zł, udział w kosztach utrzymania mieszkania po 370 zł. Z uwagi na wykonywaną pracę w charakterze kierowcy autobusu, powódka zmuszona jest wynajmować opiekunkę do dzieci, której koszt miesięczny wynosi 300-400 zł. Średni dochód powódki wynosi ok. 2.200 zł. Powódka spona komornikowi kwotę 500 zł tytułem zadłużenia pozwanego zaciągniętego na kwotę 29.000 zł, gdyż komornik nie może ściągać ich od pozwanego. Pozwany płaci na utrzymanie dzieci kwoty po 200 zł na każde z nich. Pozwany ma rentę. Pobiera także zasiłek rodzinny na dzieci w kwocie 220 zł. Pracuje w O.w G., gdzie uzyskuje dochód w wysokości 1.300-1.400 zł. Pobiera rentę w wysokości 650 zł. Mieszka sam w mieszkaniu w G., którego miesięczne koszty utrzymania wynoszą: czynsz 260 zł, opłaty za media ok. 140 zł.

Sąd Okręgowy uznał, że wniosek powódki o udzielenie zabezpieczenia przyczyniania się do zaspokajania potrzeb małoletnich dzieci zasługuje na uwzględnienie częściowo. Małoletnie dzieci stron liczą: A. niespełna 14 lat, G. 9 lat. Zamieszkują z matką w wynajętym mieszkaniu, za które opłaty wynoszą ok. 1.100 zł miesięcznie. Ich koszty utrzymania są następujące: wyżywienie po 350 zł. w tym obiady w szkole po 75 zł, odzież i obuwiu po 150 zł, środki czystości, kosmetyki po 50 zł, wydatki szkolne po 100 zł, ewentualne leczenie w przypadku choroby po 50 zł, partycypacja w kosztach utrzymania mieszkania po ok. 370 zł. Koszt opiekunki to kwota 300 zł. Średniomiesięczne koszty utrzymania małoletnich dzieci oscylują wokół kwot: po około 1.200zł. Sąd uznał za wiarygodne w świetle zasad doświadczenia życiowego zestawienie przedłożone przez powódkę, za wyjątkiem kosztów zakupu środków czystości na kwoty po 100zł. i leków oraz witamin na kwoty po 100zł. Koszty te zdaniem sądu są zawyżone. Ponadto powódka nie wykazała aby małoletnie przyjmowały co miesiąc na stałe leki i witaminy, co generowałoby miesięczny koszt w wysokości po 100zł. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że matka wypełnia swój obowiązek alimentacyjny poprzez bezpośrednie starania o utrzymanie dzieci, bezpośrednią pieczę nad nimi sprawowaną. Pozwany łoży na utrzymanie dzieci kwoty po 200 zł, jednak są to kwoty niewystarczające. Sąd Okręgowy zdecydował więc o ustaleniu obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem dzieci w kwotach po 400,00zł. Pozwany jest wolny od osobistych starań w wychowaniu dzieci, nie ma innych osób na utrzymaniu, utrzymuje się z renty w kwocie 650 zł, a dodatkowo uzyskuje dochody z pracy w O.w G. w kwocie ok. 1.300-1.500zł., winien być w stanie podolać nałożonemu na niego zobowiązaniu alimentacyjnemu względem dzieci. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przez możliwości zarobkowe i majątkowe należy rozumieć nie tylko faktyczne zarobki i dochody zobowiązanego, lecz także te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana mogłaby i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności oraz przy pełnym i właściwym wykorzystaniu jego sił i umiejętności. W pozostałym zakresie to powódka winna pokryć koszty utrzymania dzieci z dochodów uzyskiwanych z podejmowanej pracy.

Zażalenie na to postanowienie wniósł pozwany A. B. (1), zaskarżając je w zakresie punktu I ponad kwotę 300 zł i zarzucając mu:

1. naruszenie art. 135 § 1 kro poprzez jego błędną wykładnię polegającą na:
 - a) błędnym ustaleniu zakresu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych A. B. (2) i G. B.,
 - b) nieustaleniu zakresu majątkowych możliwości zobowiązanego A. B. (1) oraz jego aktualnej sytuacji materialnej i zdrowotnej,
 - c) niewłaściwym uznaniu, iż zasądzona kwota nie wykracza poza możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego,
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, iż zobowiązany jest w stanie płacić na rzecz małoletnich dzieci stron kwoty po 400 zł

miesięcznie z tytułu przyczyniania się do zaspokajania potrzeb małoletnich dzieci w sytuacji, gdy usprawiedliwione potrzeby małoletnich nie wynoszą kwoty 1.200 zł miesięcznie, a możliwości zarobkowe zobowiązanego są ograniczone z uwagi na wypadek, któremu uległ w dniu 10.04.2014 r., skutkujący orzeczeniem o częściowej niezdolności do pracy oraz o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności,

3. naruszenie art. 730¹ § 3 k.p.c. w związku z jego niezastosowaniem poprzez nieuwzględnienie interesów stron w takiej mierze, żeby zobowiązanego nie obciążać ponad potrzebę w sytuacji, gdy możliwości zarobkowe zobowiązanego są ograniczone z uwagi na wypadek, któremu uległ w dniu 10.04.2014r., skutkujący orzeczeniem o częściowej niezdolności do pracy oraz o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności,

4. naruszenie art. 753 § 1 k.p.c., które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik niniejszego postępowania, poprzez niewłaściwe uznanie, iż powódka uprawdopodobniła roszczenie, oraz bezzasadne przyjęcie jako usprawiedliwionych potrzeb wykraczających poza podstawowe potrzeby uprawnionych.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku powódki ponad kwotę po 300 zł miesięcznie na rzecz małoletniej A. B. (2) oraz ponad kwotę po 300 zł miesięcznie na rzecz małoletniej G. B. - łącznie 600 zł, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego Postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Pozwany wniósł także o dopuszczenie dowodu z dokumentów przedłożonych do zażalenia oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w taryfowej wysokości w orzeczeniu kończącym postępowanie w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu zażalenia pozwany wskazał, że powódka nie przedstawiła rzeczywistej sytuacji zdrowotnej i majątkowej pozwanego oraz nie przedłożyła jakiegokolwiek materiału dowodowego uprawdopodobniającego wysokość uzyskiwanego przez pozwanego dochodu, jak również nie przedstawiła jego aktualnych możliwości zarobkowych. Zobowiązany otrzymuje rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości 444,36 zł miesięcznie, ponadto jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony z dnia 30.10.2015r. w wymiarze ¼ etatu, tj. 10 godzin tygodniowo za wynagrodzeniem w wysokości 371,93 zł netto, to jest łącznie 816,29 zł. W dniu 10 kwietnia 2014 r. zobowiązany uległ wypadkowi, na skutek którego zdiagnozowano ranę tłuczoną nosa i oczodołu prawego (otwartą ranę powieki i okolicy oczodołowej), odwarstwienie siatkówki oka prawego, niedowidzenie oka lewego. W dniu 14 lipca 2014 r. wykonano u niego operację fakoemulsyfikację zaćmy z dotorebkowym wszczepieniem sztucznej soczewki (...). Ponadto, wykonano zabieg usunięcia oleju, endolaser siatkówki oka prawego. Zobowiązany stale odczuwa skutki wypadku - odczuwa zmiany w polu widzenia, bóle oka. Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 22 października 2014 r. zaliczono go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Obecnie prowadzone jest postępowanie o ustalenie stopnia niepełnosprawności w stosunku do zobowiązanego na dalszy okres. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 31 października 2014r. ustalono, że zobowiązany jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30 kwietnia 2015r. Natomiast orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 kwietnia 2015r. ustalono, że zobowiązany jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 kwietnia 2016r. Zobowiązany wymaga zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, szkolenia specjalistycznego, jak również zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie jego osoby, jak również czasowej pomocy i wsparcia, poradnictwa rehabilitacyjnego, wsparcia informacyjnego, usług socjalnych, ulg i uprawnień wynikających z odrębnych przepisów. Pracodawca zobowiązanego nie zgadza się na wykonywanie przez zobowiązanego pracy w wyższym wymiarze czasu pracy z uwagi na szkodliwość warunków pracy. Zobowiązany nie jest w stanie znaleźć lepiej płatnej pracy, a to z uwagi na schorzenie powstałe na skutek wypadku, jak również fakt, że z powodu niedowidzenia nie jest osobą atrakcyjną na rynku pracy. Aktualne oferty pracy dla osób w zakładach pracy chronionej nie są przeznaczone dla zobowiązanego, a to z uwagi na fakt jego niedowidzenia. Zasiłek rodzinny pozwany przekazuje powódce na wskazany przez nią rachunek bankowy. Z renty potrącana jest kwota 178,54 zł z powodu należności egzekwowanych na mocy tytułu wykonawczego, jak również zaliczka na podatek oraz składka na ubezpieczenie zdrowotne. Zobowiązany zaciągnął kredyt w okresie przed powołanym wypadkiem za namową powódki, który strony przeznaczyły na zakup samochodu. Z powołanego pojazdu korzystała głównie

powódka. Na skutek wypadku oraz utracenia przez zobowiązanego większości dochodów, strony nie były w stanie spłacać zadłużenia, które jest obecnie egzekwowane w postępowaniu egzekucyjnym zarówno z dochodów pozwanego, jak i powódki. Zobowiązany z dochodów w łącznej kwocie 816,29 zł pokrywa następujące miesięczne wydatki: czynsz za mieszkanie- 258,49 zł, opłata za prąd- 261,57 zł (mieszkanie nie posiada przyłącza gazu), wyżywienie- 250 zł, leki, wizyty lekarskie - 100 zł, środki czystości, kosmetyki- 50 zł, odzież, obuwie- 100 zł, dotychczasowe alimenty na dzieci- 400 zł. Zobowiązany jest zmuszony korzystać z płatnych wizyt lekarskich u lekarza okulisty, ponieważ termin oczekiwania na wizytę w ramach NFZ jest zbyt długi. Wydatki zobowiązanego przekraczają osiągnięte przez niego dochody. Do czasu wyprowadzki żony ze wspólnego mieszkania, zobowiązany korzystał z wynagrodzenia żony, które jest wyższe niż podała i oscyluje pomiędzy kwotą 2.500,00-3.000,00 zł/miesiąc. Obecnie zobowiązanego nie stać na pokrycie wszystkich swoich bieżących potrzeb, stale korzysta z pomocy finansowej swojej matki. Zobowiązanego nie stać, aby pokrywać alimenty w łącznej kwocie 800 zł.

Przed wypadkiem zobowiązany był osobą zdrową, posiadającą doświadczenie w pracy na zajmowanym stanowisku, cenioną przez pracodawcę. Zobowiązany dobrze zarabiał, wobec czego nie było konieczności, aby powódka świadczyła pracę. Wobec choroby zobowiązanego, strony podjęły decyzję, że główny ciężar utrzymania rodziny spocznie na powódce. Strony z dotychczas zgromadzonych środków finansowych zarobionych przez zobowiązanego pokryły koszty przekwalifikowania się i rozpoczęcia działalności przez powódkę. Powódka prowadzi własną działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G., z której osiąga dochody w wysokości 2.500- 3.000 zł/miesiąc w zależności od liczby wykonanych kursów. Powódka posiada uprawnienia kierowcy kat. D. Ponadto, powódka otrzymuje zasiłek rodzinny przekazywany jej przez zobowiązanego oraz alimenty na rzecz dzieci w wysokości około 400 zł. Należy więc podkreślić, że sytuacja materialno-finansowa powódki jest zdecydowanie lepsza niż zobowiązanego, który korzysta ze wsparcia finansowego matki. Powódka na mocy ustaleń pomiędzy stronami miała przejąć ciężar utrzymania rodziny, który do wypadku spoczywał na zobowiązanym. Powódka opuściła zobowiązanego oraz wniosła pozew o rozwiązanie małżeństwa stron przez rozwód w okresie, w którym zobowiązany szczególnie potrzebował jej pomocy i wsparcia, w tym również finansowego. Pozwany przebywając na zasiłku chorobowym dbał o dom oraz opiekował się dziećmi.

Zobowiązany wskazał również, że powódka zawyżyła ponoszone wydatki. Dzieci stron są zdrowe, nie wymagają ponadprzeciętnych nakładów finansowych. W szczególności zobowiązany kwestionuje wydatki na odzież i obuwie (co daje kwotę 1.800 zł na rok na rzecz każdej z córek), wydatki szkolne (młodsza córka wszystkie podręczniki otrzymała za darmo), koszty zakupu lekarstw i witamin, wynagrodzenie opiekunki i wydatki szkolne - 100 zł miesięcznie, co rocznie daje 1.200 zł na rzecz każdej z córek. Zdaniem zobowiązanego należy przyjąć kwotę 40 zł miesięcznie na rzecz młodszej z córek i 60 zł miesięcznie na rzecz starszej. Dzieci do godziny 15:30 pozostają w świetlicy szkolnej, natomiast do czasu wyprowadzki powódki z mieszkania stron, zobowiązany zajmował się dziećmi. Obecnie, powódka całkowicie pozbawiła go kontaktu z małoletnimi i nie wyraża zgody, aby dzieci widywały się z zobowiązanym, do dnia otrzymania pozwu pozwany nie znał adresu zamieszkania córek i powódki. Zobowiązany wskazał, że w dalszym ciągu może zajmować się małoletnimi córkami po ich powrocie ze szkoły, wobec czego koszt wynagrodzenia opiekunki jest zbędny. Małoletnie do czasu wyprowadzki z domu rodzinnego miały z zobowiązanym bardzo dobry kontakt. W nielicznych rozmowach z zobowiązanym (ich ilość zależy od woli powódki) twierdzą, że tęsknią za nim i chcą z nim spędzać czas.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się częściowo zasadne.

Oceny trafności zarzutów zażalenia należało dokonać przez pryzmat art. 27 k.r.o. w zw. z art. 445 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 27 k.r.o. oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że obowiązek ten ma charakter alimentacyjny (por. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sadu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. w sprawie wytycznych w zakresie wykładni prawa i praktyki sądowej w sprawach o

alimenty, M.P. z dnia 26 lutego 1988 r., OSNCP 1988, nr 4, poz. 42, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 39/11), wobec czego zastosowanie znajdują przepisy art. 133 §1 i 135 §1 k.r.o. Wprowadzają one obowiązek alimentacyjny polegający na zaspakajaniu potrzeb małoletniego dziecka, wyznaczony w ramach możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanych oraz usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego. Stosownie do art. 753 § 1 zd. 2 k.p.c. w postępowaniu zabezpieczającym Sąd bada jedynie uprawdopodobnienie przesłanek warunkujących zasadność i zakres roszczenia, zarówno co do usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, jak i zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Uprawniony nie ma natomiast obowiązku uprawdopodobnienia interesu prawnego w zabezpieczeniu roszczenia alimentacyjnego (art. 753 § 1 k.p.c.). Przepis art. 753 § 1 k.p.c., jako przepis szczególny odnoszący się do zabezpieczenia roszczeń alimentacyjnych, stanowi również odstępstwo od wyrażonej w art. 731 k.p.c. zasady, że zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 grudnia 1995 r., I ACr 850/95), ponieważ alimenty z zasady mają pokrywać bieżące potrzeby uprawnionego, a nie umożliwiać wykonanie zapadłego w sprawie przyszłego orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kwota alimentów, jaką pozwany został obciążony na mocy zaskarżonego postanowienia, co do zasady uwzględnia racjonalne potrzeby dzieci i nie jest wygórowana, ale nie w pełni uwzględnia możliwości zarobkowe pozwanego. Sąd Okręgowy uznał za uprawdopodobnione następujące koszty utrzymania małoletnich córek stron: wyżywienie po 350 zł, w tym obiady w szkole po 75 zł, odzież i obuwie po 150 zł, środki czystości, kosmetyki po 50 zł, wydatki szkolne po 100 zł, ewentualne leczenie po 50 zł, partycypacja w kosztach utrzymania mieszkania po ok. 370 zł, koszt opiekunki po ok. 150 zł (łącznie 300 zł). Wydatki powyższe sumują się do kwoty 1.220 zł. Kwestionowane wydatki szkolne powódka ponosi na rzecz córek w różnej wysokości w zależności od miesiąca – w sierpniu niewątpliwie zakup wyprawki skutkuje kilkukrotnie wyższymi wydatkami, za to w innych miesiącach powódka może odkładać odpowiednie kwoty na ten zakup. W związku z tym rozliczenie tego typu wydatków ma charakter uśredniony, zatem należy rozpatrywać je w stosunku rocznym. Doświadczenie życiowe nakazuje przyjąć, że kwota 1.200 zł rocznie na wydatki szkolne, w tym wyprawkę, podręczniki, przybory szkolne kupowane w trakcie roku szkolnego, opłaty za ubezpieczenie szkolne, wpłaty na radę rodziców, wycieczki, wyjścia do kina, itd. nie jest wygórowana. Nawet przy częściowym uwzględnieniu zarzutów pozwanego i przyjęciu, że wydatki szkolne wynoszą średnio po ok. 70 zł, łączna kwota wydatków nie zmienia się przez to w sposób uzasadniający zmianę zaskarżonego postanowienia, ponieważ Sąd Okręgowy uznał, że łączne wydatki sięgają 1.200 zł, a po przeliczeniu wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia koszty dają łącznie 1.220 zł. W odniesieniu do zarzutu, że zawyżona została także kwota wydawana na ubrania i obuwie, należy wskazać, że obie małoletnie są w wieku, w którym intensywnie się rozwijają i wyrastają z ubrań czy butów. Jako że zakupy te również należy rozpatrywać w skali roku, określone w zaskarżonym postanowieniu kwoty są adekwatne do potrzeb małoletnich.

Sąd Apelacyjny wziął jednak pod uwagę, że pozwany był uznany za częściowo niezdolnego do pracy, a obecnie toczy się postępowanie w tym przedmiocie na dalszy okres. Niewątpliwie po wypadku, wskutek problemów ze wzrokiem, możliwości zarobkowe pozwanego są w znacznym stopniu ograniczone. Nie można jednak nie zauważyć, że pozwany uzyskuje stałe dochody – z dołączonego do zażalenia dokumentu zaświadczenia o zarobkach wynika, że są one niższe niż przyjął Sąd pierwszej instancji na podstawie twierdzeń powódki. Powódka również osiąga niskie dochody (ok. 1.360 zł, jak wynika z załączonego przez nią zaświadczenia), a twierdzenia pozwanego, że zarabia ona 2.500-3.000 zł nie zostały na obecnym etapie sprawy uprawdopodobnione. Należy w tym kontekście podkreślić, że rodzic powinien się dzielić z dzieckiem skromnym nawet dochodem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2000 r., I CKN 1077/99), jednak granicą, której nie można przekroczyć jest granica niedostatku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 czerwca 2016 r., I ACA 297/16). Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że pozwany uprawdopodobnił, że osiągnane przez niego dochody nie przekraczają łącznie 1.000 zł, co oznacza, że nawet przy pomocy swojej matki nie jest on w stanie przeznaczać ponad 80% dochodu na alimenty na rzecz córek. W związku z tym kwotę wskazaną przez Sąd pierwszej instancji należało obniżyć do 350 zł na rzecz każdej z małoletnich. Stanowi to jedynie ok. 30% kosztów ich utrzymania, co przy niewielkim osobistym wkładzie pozwanego w ich wychowanie jest sumą niewygórowaną, zwłaszcza że powódka również nie osiąga wysokich dochodów, a jej sytuacja jest lepsza od sytuacji pozwanego wyłącznie w aspekcie stanu zdrowia. Wobec tego nie było podstaw, by w całości uwzględnić żądanie pozwanego i obniżyć alimenty do kwoty 300 zł na każde z dzieci.

W ocenie Sądu Apelacyjnego bezzasadny okazał się natomiast argument pozwanego, że może osobiście zajmować się córkami zamiast ponosić koszty opiekunki. W chwili obecnej kontakty te zostały uregulowane na podstawie ugody między stronami. Należy jednak podkreślić, że pozwany – pomimo deklaracji zawartych w zażaleniu – we wniosku o zabezpieczenie kontaktów (k. 278) domagał się spotkań z córkami wyłącznie w weekendy, święta i w czasie wakacji.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji, natomiast w pozostałym zakresie uznał zażalenie za bezzasadne i oddalił je na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA Józef Wąsik SSA Wojciech Kościołek SSA Jerzy Bess